

VOORLOPIG VERSLAG van de commissie van rapporteurs voor het ontwerp van wet houdende nieuwe bepalingen ter bewaring van bossen en andere houtopstanden (Boswet).

De overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer heeft geleid tot het volgende.

Algemeen

Vrijwel algemeen verklaarde men met instemming te hebben kennis genomen van de indiening van dit wetsontwerp, hetwelk voornamelijk ten doel heeft zorg te dragen voor de instandhouding van het Nederlandse bosareaal, met inachtneming van reële grenzen.

Van verschillende zijden voegde men aan het vorenstaande toe, dat men in het bijzonder bevredigend achtte het resultaat van het te dezen door de Regering en de Tweede Kamer gevoerde gemeen overleg.

Enigen der in de vorige alinea aan het woord zijnde leden merkten naast het daar opgemerkte op, dat het verloop van de beschouwingen ter gelegenheid van de openbare beraadslaging over het ontwerp in de Tweede Kamer overigens op hen een soms wel enigszins verwarde indruk had gemaakt.

Vele leden juichten het toe, dat — mede dank zij het advies, in het voorjaar van 1956 uitgebracht door het Bosschap aan de toenmalige Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening — het ontwerp eenvoudig van opzet is geworden. De hier aan het woord zijnde leden brachten te dezen in herinnering, dat de mogelijkheid hiertoe was geopend o.m. doordien de regeling van verschillende onderwerpen (hierbij noemden zij de maatregelen ter bestrijding van ziekten en plagen, alsmede die verband houdende met het brandgevaar) aan het Bosschap kan worden overgelaten. Voorts merkten zij op, dat zij zich ook konden verenigen met het uitgangspunt te dezer zake van de Regering, n.l. dat de wet zo min mogelijk moet treden in de sfeer van de individuele bedrijfsvoering en dat zij derhalve geen voorschriften moet geven b.v. met betrekking tot het snoeien van bomen (zie memorie van toelichting, blz. 5).

Verscheidene leden, zich bij het vorenweergegevene aansluitende, juichten het toe dat, indien dit wetsontwerp kracht van wet zal hebben erlangd en in werking zal zijn getreden, aan de bestaande onoverzichtelijke situatie ter zake van de nieuw te regelen materie een einde zal zijn gekomen.

Vele andere leden, die ook van oordeel waren, dat het wetsontwerp in zijn huidige vorm als wet in werking getreden een doeltreffend wapen zal kunnen zijn in de strijd voor behoud van het natuurschoon en tot uitbreiding van het bosbestand in ons land, wilden reeds in dit gedeelte van het verslag te kennen geven, dat zij ter zake van een tweetal kwesties enig voorbehoud maakten voor wat betreft hun vorenbedoelde algemene instemming, t.w. de regeling van de schadevergoeding, neergelegd in artikel 13, lid 4, van het ontwerp, en wijders die met betrekking tot de voorzieningen door andere openbare lichamen, als bedoeld in artikel 15, lid 3 ervan. Zij stelden zich voor in het vervolg van dit verslag nader op deze aangelegenheden in te gaan.

Sommigen der in de aanvang van dit verslag aan het woord zijnde leden hadden met belangstelling kennis genomen van de uiteenzettingen van de Minister van Landbouw en Visserij ter gelegenheid van de openbare beraadslaging over dit ontwerp in de Tweede Kamer (*Handelingen* dezer zitting, blz. 3967, linkerkolom e.v.), waaruit hun was gebleken, dat ook onder de vigeur van de thans ter zake bestaande wetgeving de beboste oppervlakte van ons land was toegenomen; intussen deed zulks niet af aan hun oordeel, nl. dat het zeer gewenst is tot herziening van de wetgeving op dit stuk te geraken.

Vervolgens betoogden dezelfde leden, dat men huns inziens het treffen van maatregelen tot het behouden van bossen en van andere houtopstanden in de eerste plaats zal moeten en mogen verwachten van de betrokken eigenaren. De economische belangen van dezen en derzelve inzicht, dat hun bezit voor ons land van grote betekenis is, zijn, zo meenden deze leden, de eerste voorwaarden, welke een basis leggen voor het behouden van ons onmisbaar houtbestand.

De leden, hier aan het woord, wilden zich bij hun in het vervolg van dit verslag weer te geven opmerkingen principieel op het vorenweergegeven standpunt baseren.

Werkingsfeer der wet

Enige leden betreurden het, dat houtopstanden, bestaande uit gewone populieren, behoudens het bepaalde in artikel 15, lid 2, onder a, onder de werking van de wet waren gebracht. Zij tuiten de vrees, dat zulks het toenemen van deze aanplantingen bij voorbeeld op marginale gronden zal tegenwerken.

Velling en herbeplanting

Vele leden konden zich verenigen met het oordeel der Regering, nl. dat de volksbelangen, gemoeid met deze materie, van dien aard zijn, dat zij een achteruitgang van ons bosareaal niet gedogen; ook deze leden meenden, dat in verband daarmee een verplichting tot herbeplanting na velling onmisbaar is (zie memorie van toelichting tot dit wetsontwerp, blz. 5, rechterkolom). Zij beseften, dat door zodanige verplichting een diep ingrijpen plaatsvindt in de private rechtssfeer; zij hadden intussen tot hun genoegen geconstateerd (memorie van toelichting als voren), dat te dezen een soepele regeling zal gelden, waardoor — in overeenstemming met de thans reeds bestaande en gunstig werkende praktijk — het mogelijk zal zijn een bos te rooien en b.v. te bestemmen tot landbouwgrond, indien elders bos van gelijke omvang of waarde wordt aangeplant.

Sommige leden, die zich bij het vorenweergegevene aansloten, hadden er met belangstelling van kennis genomen, dat de Regering de omzetting van hakhout in opgaand bos noodzakelijk acht en door subsidie in de investeringskosten wil bevorderen (*Handelingen* Tweede Kamer, deze zitting, blz. 3967, rechterkolom). Zij vestigden er hierbij de aandacht op, dat in lid 1 van artikel 3 van het ontwerp men er niet in is geslaagd een onderscheid te maken tussen hakhout en andere houtopstanden. Deze leden betreurden dit; zij waren, ondanks de beperkte betekenis, welke in artikel 1, lid 1, aan de dunning wordt gegeven, bevreesd, dat in de praktijk na een velling van hakhout van geen herbeplanting sprake zal zijn.

Wijders had het de aandacht van de hier aan het woord zijnde leden getrokken, dat de Regering in de memorie van toelichting tot dit wetsontwerp (blz. 5, rechterkolom) had gesteld, dat „opheffing van de herplantplicht een . . . achteruitgang, gezien de sterke agrarische bevolkingsdruk, onvermijdelijk en in belangrijke mate ten gevolge zou hebben”. Deze leden wezen erop, dat in de afgelopen decennia ondanks het bestaan van een zodanige bevolkingsdruk het bosareaal van ons land was toegenomen, en wel ook in het tijdvak, waarin de herplantplicht nog niet bestond. Het vorenstaande gaf deze leden aanleiding tot de vraag, of de Regering inderdaad nog van oordeel is, dat het bestaan van een agrarische bevolkingsdruk een voldoende fundering geeft voor het leggen van het

ter sprake gebrachte, door hen, gelijk gezegd, aanvaarde „servituut”.

Bijdragen en kredieten

Vele leden wilden, ook na te hebben kennis genomen van de toezegging, welke de Minister van Landbouw en Visserij ter zake had gedaan ter gelegenheid van de openbare beraadslaging nopens dit wetsontwerp aan de overzijde van het Binnenhof (zie *Handelingen*, dezer zitting, blz. 3968, rechterkolom) opnieuw erop aandringen, dat de bijdragen en kredieten, bedoeld in Afdeling IV van het wetsontwerp, indien hetzelfde als wet in werking zal zijn getreden, met een zekere vrijgevigheid zullen worden toegekend. Zij meenden, dat daarvoor alleszins reden bestaat, aangezien immers enerzijds de houtprijzen laag zijn, waardoor bosbezit veelal niet renderend is en anderzijds volgens 's Ministers laatste mededeling op dit stuk (*Handelingen* alsvoren, blz. 3967, rechterkolom) nog ongeveer 25 000 ha hakhout in ons land aanwezig zijn, waarvan een groot gedeelte in aanmerking komt om met opgaande bomen te worden beplant.

Sommige leden zouden het op prijs stellen een overzicht te ontvangen van de gedurende de laatste vijf jaren verstrekte bijdragen en kredieten ten behoeve van de instandhouding of van de uitbreiding van het Nederlandse bosbezit.

Onder welke voorwaarden zijn deze bijdragen en kredieten, aldus vroegen zij vervolgens, verleend?

Welk deel van het bosbezit is thans onder de Natuurschoonwet gebracht en welk gedeelte is staatsbezit?

Meent de Regering, aldus wilden de hier aan het woord zijnde leden wijders in dit verband vragen, door middel van subsidies ten behoeve van erfbeplantingen, speciaal in bosarme streken, nog een bijdrage te kunnen geven voor de aankleding van het landschap?

De bosbouwvoorlichtingsraad

Verscheidene leden hadden met enige verbazing kennis genomen van hetgeen de Minister van Landbouw en Visserij ter gelegenheid van de openbare beraadslaging over dit wetsontwerp in de Tweede Kamer had opgemerkt (zie *Handelingen* dezer zitting, blz. 4005, linkerkolom) naar aanleiding van het — overigens nadien ingetrokken — amendement van de heer Kikkert c.s. op artikel 12, lid 3, van het ontwerp (stuk nr. 18). Zij wilden niet ontkennen, dat, indien in de tweede volzin van het derde lid van artikel 12 zou zijn bepaald, dat de daarbedoelde voordrachten (dus die voor het lidmaatschap van de bosbouwvoorlichtingsraad voor wat betreft de helft van het aantal leden ervan) kunnen worden opgemaakt „door de daartoe door onze Minister aan te wijzen lichamen, organisaties en/of instellingen, die werkzaam zijn op het gebied van de bosbouw en de houtteelt”, zulks een nieuw element zou hebben gevormd. Wel betwijfelden zij, of hierdoor „bepaald een element van principiële betekenis in de gehele verhouding tussen vrije organisaties en publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie” (*Handelingen* als voren) zou zijn ingevoerd, aangezien in het ter sprake gebrachte amendement immers de woorden „organisaties en/of instellingen” waren gehandhaafd.

Sommige leden vroegen, of reeds met het bedrijfsleven overleg was gepleegd over de taak en de werkwijze van de in artikel 12 van het ontwerp bedoelde bosbouwvoorlichtingsraad.

Kapverbod en schadevergoeding; verschillende beroepsmogelijkheden in dit ontwerp

Het had de instemming van zeer vele leden, dat na de inwerkingtreding der wet, indien nodig, een kapverbod zal kunnen worden opgelegd „ter bewaring van natuur- en landschapsschoon”.

Een groot aantal der in de vorige alinea aan het woord zijnde leden gaf voorts te kennen, dat zij het ten zeerste toejuichten,

dat te dezen sprake zal zijn van een tijdslimiet van telkens „ten hoogste vijf jaar”. Deze limiet achtten zij zowel voor de Overheid als voor de betrokken eigenaren van betekenis.

Sommige leden voegden aan het vorenstaande toe, dat zij het overigens zeer op prijs zouden stellen, zo de Regering een spoedige indiening van een ontwerp-Natuurbeschermingswet zou bevorderen. Zulks zal immers bepaalde gevolgen voor de regeling, thans voorgesteld in artikel 13 van dit wetsontwerp, hebben.

Vele leden vestigden de aandacht op een beschouwing, voorkomende in het „Haarlems Dagblad” van 10 mei jl., onder de titel „Elke dag bijtjesdag”, welke beschouwing o.m. uitgaat van de gedachte, dat de Rijksoverheid bij de inwerkingtreding der onderhavige regeling geen kapverbod zal kunnen leggen op houtopstanden binnen de bebouwde kommen der gemeenten. Zij zouden het op prijs stellen te vernemen of die opvatting ter zake de juiste is, hetgeen zij overigens betwijfelden.

Enige leden zouden het waarden nader te worden geïnformeerd over de vermoedelijke kwantitatieve aspecten van de werking van het van rijkswege op te leggen kapverbod. Zij namen nl. aan, dat de betrokken bewindslieden zich te dezer zake wel reeds, zij het approximatief, een oordeel zullen hebben gevormd. Beschikken de bewindslieden, zo vroegen deze leden vervolgens, ook over normen, die zij ten aanzien van het rijkskapverbod zullen toepassen? Aan wie zal de hantering van dit voorschrift de facto worden opgedragen en hoe zal de uitvoering van een en ander geschieden?

Vele leden, bij wie anderen zich aansloten, achtten de regeling van de schadevergoeding, welke de Minister van Landbouw en Visserij op aandrang van de Tweede Kamer in het wetsontwerp had aangebracht in de vierde nota van wijzigingen (stuk nr. 17) (zie de artikelen 13, vierde lid, alsmede 17) een grote verbetering.

Intussen was het de vele leden, in de vorige alinea aan het woord, nog niet geheel duidelijk, wat in artikel 13, lid 4, moet worden verstaan onder „een naar billijkheid te bepalen schadevergoeding”.

Vele andere leden, dezelfde, die reeds in de aanvang van dit verslag in het kort melding hadden gemaakt van hun bezwaren o.m. tegen de inhoud van artikel 13, lid 4, van het ontwerp, stelden er prijs op thans nadere aandacht te besteden aan de in dit artikel voorkomende regeling van de schadevergoeding. Zij wilden deze aangelegenheid bezien in het kader van het algemene vraagstuk van de schadevergoeding wegens rechtmatige overheidsdaad. Zij meenden te weten, dat volgens huidige vrij algemeen — o.m. h.i. bij de vaststelling en goedkeuring van uitbreidingsplannen — gevolgde gedragslijn niet bij elke aantasting van belangen wegens rechtmatige overheidsdaad een recht op integrale schadevergoeding wordt erkend. Er moet nl. sprake zijn, aldus deze leden, van een, ten gevolge van vorenbedoelde overheidsdaad, *onevenredige* benadeling van een bepaalde eigenaar, die alsdan inderdaad voor een tegemoetkoming in de te lijden schade in aanmerking komt. De hier aan het woord zijnde leden verklaarden, dat zij met een gedragslijn, als zo juist aangegeven, geheel konden instemmen.

Echter was bij hen de vraag gerezen, of het voorschrift, vervat in artikel 13, lid 4, van het ontwerp, niet een verder strekkende inhoud heeft. Het was hun duidelijk, dat te dezen veel zal afhangen van de interpretatie, welke men aan deze wettelijke bepaling zal geven. In dit verband hadden zij ampele aandacht geschonken — zij het zonder dat zulks tot hun instemming had geleid — aan de uiteenzettingen, welke ter gelegenheid van de openbare beraadslaging over het onderhavige wetsontwerp in de Tweede Kamer de heer Van Rijckevorsel dienaangaande had gegeven (*Handelingen* dezer zitting, blz. 3997, rechterkolom). De laatstbedoelde zienswijze komt, zo constateerden de hier aan het woord zijnde leden, al wel heel dicht bij een recht op integrale schadevergoeding in alle gevallen, waarin een kapverbod wordt opgelegd. Men kan evenwel, zo betoogden zij verder, aan artikel 13, lid 4, ook een andere interpretatie geven; te dezen hadden zij met genoegen ervan kennis genomen, dat Staatssecretaris Scholten naar aan-

leiding van de vorenbedoelde opvatting ter zake, weergegeven door de heer Van Rijckevorsel, had opgemerkt: „Ik meen, dat er tussen zijn interpretatie en mijn interpretatie van deze bepaling een kloof ligt” (*Handelingen*-Tweede Kamer, dezer zitting, blz. 3998, linkerkolom). De aan het woord zijnde leden gingen ervan uit, dat van een boseigenaar verlangd mag worden, dat hij oog heeft voor het grote algemene belang, dat met een ongeschonden behoud van zijn bosbezit gemoeid is. Een kapverbod kan dan de strekking hebben hem een en ander nog eens goed duidelijk te maken. In samenhang met hun tevoren weergegeven meer algemene uiteenzetting met betrekking tot het vraagstuk der schadevergoeding wegens rechtmatige overheidsdaad stelden zij, dat slechts indien in een bepaald geval de schade zo groot is, dat zij redelijkerwijze niet of niet geheel ten laste van de eigenaar behoort te blijven — dus in het geval, dat er sprake is van onevenredige benadeling van een bepaalde eigenaar — er een naar billijkheid te bepalen schadevergoeding zal moeten worden toegekend.

De hier het woord voerende leden wezen erop, dat bij een zodanige interpretatie niet voor ernstige consequenties te dezen — en ook niet op ander terrein — behoeft te worden gevreesd. Voor zodanige consequenties waren zij stellig wel beducht, indien de administratieve rechtspraak de vorenbedoelde gedachtengang te dezen van de heer Van Rijckevorsel zou gaan volgen. Intussen zouden ook deze leden aan een enigszins duidelijker formulering op dit stuk dan die, welke thans aan het oordeel der Kamer is voorgelegd, de voorkeur hebben gegeven.

Enige leden, die eerder in dit verslag hadden gewag gemaakt van de soms enigszins verwarde indruk, welke zij hadden gekregen van de over dit wetsontwerp bij het openbaar debat aan de overzijde van het Binnenhof gevoerde besprekingen, wezen er, mede in verband met die opmerking, op, dat het niet voldoende onderscheiden van de begrippen „tegemeetkoming in geleden schade”, „schadevergoeding” en „schadeloosstelling”, bij die beraadslaging vertroebelend had gewerkt. Ook deze leden toonden zich weinig voldaan over de nu tot stand gekomen redactie van artikel 13, lid 4, van het ontwerp. In tegenstelling tot het oordeel op dit stuk van de vele andere leden, vóór hen aan het woord, meenden deze leden zich voor wat betreft de interpretatie van het genoemde lid van artikel 13 te moeten aansluiten bij de opvatting, daaromtrent bij de vorenbedoelde gelegenheid te berde gebracht door de heer Van Rijckevorsel (*Handelingen* dezer zitting, blz. 3997, rechterkolom).

Sommige leden gaven te kennen, dat de regeling van de beroepsmogelijkheid, vervat in artikel 14 van het ontwerp, het hun mogelijk maakte die, neergelegd in artikel 13 m.b.t. het kapverbod, te aanvaarden.

Vele leden vroegen zich af, waarom een beroep tegen een beslissing ingevolge afdeling II na inwerkingtreding der wet zal worden behandeld conform het bepaalde in artikel 8 door het College van beroep voor het bedrijfsleven en dat, bedoeld in de artikelen 14 en 16 door de Kroon. Bestaat nu niet het gevaar, dat ten aanzien van een zelfde bosareaal beslissingen kunnen worden genomen, die niet met elkaar in overeenstemming zijn?

Enige leden hadden met belangstelling kennis genomen van de uiteenzettingen, welke ter gelegenheid van de openbare beraadslaging aan de overzijde van het Binnenhof de heer Kodde had gegeven (zie *Handelingen* dezer zitting, blz. 3956, linkerkolom) aangaande het verschil in rubricering voor wat betreft het beroep tegen beslissingen van de directeur van het Staatsbosbeheer en dat tegen het verbod, bedoeld in artikel 13 van het ontwerp. Enerzijds is het eerstbedoelde beroep, zo brachten zij, hoewel ten overvloede, in herinnering, ondergebracht in een afzonderlijke afdeling III van het ontwerp en anderzijds is het beroep tegen een kapverbod ingevolge artikel 13 ondergebracht in dezelfde Afdeling VI, waarin ook het kapverbod staat. Deze leden zouden er de voorkeur aan hebben gegeven, zo de artikelen 7 en 8 van het wetsontwerp in Afdeling II ervan zouden zijn ondergebracht.

Voorzieningen door andere openbare lichamen

Vele leden konden zich ermede verenigen, dat de bevoegdheden van de lagere openbare lichamen om maatregelen te nemen, waardoor bossen en andere beplantingen worden behouden, zij het met enkele beperkingen, ongerept worden gelaten.

De hier aan het woord zijnde leden wilden zich onthouden van het uitspreken van een oordeel over de inhoud van het bij de behandeling van dit wetsontwerp in de Tweede Kamer verworpen amendement van de heer Den Hartog c.s. (stuk nr. 20), dat beoogde aan de lagere Overheid de bevoegdheid te ontnemen om een kapverbod te leggen op houtopstanden op erven en in tuinen. Zij verklaarden met grote belangstelling te hebben kennis genomen van de beschouwingen ter gelegenheid van de openbare beraadslaging aan de overzijde van het Binnenhof omtrent dit wetsontwerp over de strekking van het vorenbedoelde amendement (zie o.m. *Handelingen* dezer zitting, blzz. 3977, rechterkolom en 4003, rechterkolom). Intussen wilden zij niet nalaten de hoop uit te spreken, dat in het bijzonder de gemeentebesturen, indien dit wetsontwerp wet zal zijn geworden en in werking getreden, van de hun toegevalven bevoegdheid ter zake een matig gebruik zullen maken. Voorkomen moet immers worden, zo vervolgden deze leden hun betoog op dit stuk, dat b.v. de eigenaar of gebruiker van een tuintje zich tot de Overheid zal moeten wenden, indien hij een seringenboompje wenst te verwijderen.

Verder vroegen deze leden zich af, of het niet gewenst zou zijn geweest om voor wat betreft de onderwerpen, waarin dat ontwerp, als wet in werking getreden, zal voorzien, terreinen, vallende onder de Natuurschoonwet, te onttrekken aan de bevoegdheden van de lagere Overheid.

Dezelfde leden meenden voorts te mogen aannemen, dat de lagere openbare lichamen vrij blijven om het kappen van bomen en andere houtopstanden te bevelen, wanneer zulks voor de openbare veiligheid of om andere redenen noodzakelijk wordt geacht.

Vele andere leden koesterden tegen de inhoud van artikel 15, lid 3, van het wetsontwerp tweërlei bezwaren.

In de eerste plaats wilden zij, ook na hetgeen te dezen ter gelegenheid van de openbare beraadslaging over dit wetsontwerp aan de overzijde van het Binnenhof dienaangaande van verschillende zijde was te berde gebracht (zie o.m. *Handelingen* dezer zitting, blz. 3949, linkerkolom e.v., 3979, rechterkolom e.v., 4000, rechterkolom alsmede 4003, rechterkolom), opnieuw opmerken, dat het toch weinig bevredigend is, dat, indien dit wetsontwerp als wet in werking zal zijn getreden, de omvang van de bevoegdheid van de „andere openbare lichamen”, bedoeld in afdeling VII, tot het stellen van regelen ter bewaring van bossen en andere houtopstanden afhankelijk is gesteld van een maatregel van een publiekrechtelijk bedrijfslichaam. Indien dit lichaam, b.v. om financiële redenen, de registratie, waarvan gerept wordt in het ter sprake gebrachte lid van artikel 15, uitbreidt, leidt die daad tot een overeenkomstige inperking van de gemeentelijke autonomie.

In de tweede plaats achtten deze leden het bezwaarlijk, dat de beperking van de bevoegdheid der bedoelde lagere organen wordt gebonden aan de ondernemingen. Indien immers een bosbouwonderneming een houtbestand heeft van 7 ha, waar-

van 5 ha aaneengesloten en 2 ha verspreid gelegen, zal het betrokken lagere orgaan, in casu bv. de gemeente, ook geen regelen mogen stellen met betrekking tot die laatstbedoelde 2 ha, aangezien die gronden „deel uitmaken van” een bosbouwonderneming, die als zodanig bij het Bosschap geregistreerd staat.

Overigens wilden de hier aan het woord zijnde leden niet nalaten bij hun vorenweergegeven beschouwingen aan te tekenen, dat zij ook uit taalkundig oogpunt voor deze bepaling moeilijk waardering konden opbrengen.

Enige leden uitten de veronderstelling, dat de betrokken lagere organen, en in het bijzonder de gemeenten, na inwerkingtreding van de wet hun verordeningen, met deze materie verband houdende, aan de nieuwe Boswet zullen moeten gaan aanpassen. Zullen er, zo vroegen zij in dit verband, maatregelen worden genomen om op dit gebied tot enige uniformiteit te geraken? De leden, hier aan het woord, die met grote belangstelling hadden kennis genomen van hetgeen ter gelegenheid van het openbaar debat over dit ontwerp in de Tweede Kamer de heer Engelbertink op dit stuk had opgemerkt (*Handelingen* dezer zitting, blz. 3954, rechterkolom), wilden niet nalaten er opnieuw op te wijzen, dat het toch bepaald onwenselijk zou zijn, indien eigenaren, wier bosbezit verspreid gelegen is, met verordeningen te dezen van uiteenlopende aard zouden worden geconfronteerd.

Nog vroegen dezelfde leden, hoe na het in werking treden der wet de situatie zal worden voor die eerste binnendijken, voor welke krachtens provinciale verordening een verbod tot herinplant geldt.

Sommige leden verzochten een uiteenzetting te ontvangen omtrent de vraag, in hoeverre „andere openbare lichamen”, indien deze een kapverbod uitvaardigen, hierbij eveneens aan een termijn van ten hoogste vijf jaren, als bedoeld in artikel 13, lid 1, gebonden zullen zijn.

Verscheidene leden wilden er zich toe beperken, te verklaren, dat zij met bijzondere belangstelling hadden kennis genomen van de zeer uitvoerige gedachtenwisseling ter gelegenheid van de openbare beraadslaging over dit wetsontwerp in de Tweede Kamer aangaande de taak, welke de „andere openbare lichamen” o.m. te dezer zake hebben.

Artikel 18, lid 2. Enige leden waren van oordeel, dat de strafbepaling, voorkomende in artikel 18, lid 2, welke bepaling betrekking heeft op overtreding van het kapverbod, onevenredig streng is. Zij konden zich niet geheel aan de indruk onttrekken, dat deze bepaling eerder in een oorlogswetgeving, dan in die, welke in de huidige omstandigheden tot stand is gekomen, past.

Vastgesteld 14 juni 1961.

VAN LIESHOUT
SAMKALDEN
VAN MEEUWEN
BEAUFORT (voorzitter)
VAN WINGERDEN.